

A KATOLICIZMUSRÓL

2005. április 26.-a van. Az elmúlt hetek eseményeinek középpontjában II.János Pál pápa halála, temetése, az új pápa megválasztása mentén a katolikus egyházban történtek álltak.

Részt vett ebben a történés-sorozatban a média révén nem csak a római egyház népes tábora, de a protestáns társadalom, a szekularizált világ, sőt a politika is! (Gondoljunk csak arra a megdöbbentő rendelkezésre, ami „gyásznapot” rendelt el a pápa halála kapcsán – alig titkolhatóan megcélozva ezzel a gesztussal a katolikus szavazótábort...)

Elképzelhetetlen, hogy lett volna ezekben a hetekben olyan valaki, akire semmilyen hatást nem tettek a Rómában zajló események. Hívők és hitetlenek egyaránt „együtt laktak” a történésekkel, hiszen a média ontotta a híreket....

Valamikor, a protestantizmus kezdetén éles elkülönülés volt a két tábor között. Jellemzően ki-ki a maga igaza felőli meggyőződés mellett, kígyót-békát kiáltott a másikra, s akik hatalommal is rendelkeztek, azok bizony üldözték – nem ritkán likvidálták – az ellentétes hiten lévőket.

Minden mozgalomnál megfigyelhető (s ebben a tekintetben a keresztyénség se kivétel), hogy a kezdeti lelkesedés, a „nagy csobbanás keltette hullámok” egy idő után lecsendesülnek, középszerűvé szürkülnek. Így vette tudomásul egymás létét katolicizmus és protestantizmus. Elszeparálódtak egymástól (alkalmasint kiátkozási szankciókkal vélték visszatartani az esetleges kíváncsiskodókat, barátokozni kívánókat, tagjaik közül); lényeg: „ne zavarják köreinket!”

Ám a keresztyén ember is a világban él, annak eszméivel, gyakorlatával találkozik. Így akaratlanul is kerül olyan kihívások elé, mint a humanizmus, tolarencia, világvallások békés együttélése, stb.

Mára eljutottunk odáig, hogy a katolikusok „bebetonozott” öntudattal vannak meggyőződve istenektetszésükről, amit az összes pápán át, egészen Péter apostolig és Jézus Krisztusig vélnek visszavezetni, amikor is – úgymond – a kulcsok hatalmának átadásával, Péterre bízta/építette a feltámadott Úr az egyházat.

A protestánsok kétféle módon viszonyulnak a katolikusokhoz, ha szóba kerül az esetleges kapcsolat, azonosság vagy különbség a keresztyénség eme két alapvető ága között.

- 1.) Nem foglalkoznak velük, mondván: „az ő dolguk, hogy mit csinálnak”
- 2.) Napjainkban mindinkább elterjedő ökumenizmus apropóján : „Ők is ugyanazt az Istent imádják, tehát testvéreink az Úrban!”

Nos, meggyőződésem szerint egyik hozzáállás sem helyes. Egyik sem ismeri azt, amiről nyilatkozik. Pedig sürgőszerű lenne, hogy ne előkelő idegenként, hanem felelősen Isten előtt foglaljon kik-ki a katolicizmus mellett vagy ellen, tantételeik alapvető ismerete alapján. Ebben kíván segítséget nyújtani jelen összeállításunk.

Minden hívő számára érvényes őrállói feladat, ha tetszik; ezékieli küldetés, nem csupán a hitetlenek evangelizálása, de a tévelygők megmentése, kijózanítása is.

Ez utóbbi nyilván sokkal nehezebb, mert szinte hermetikusan lezárt minden közösség a maga igazáról való meggyőződésében. Hát még a katolikusok, a saját, évezredes tradíciójukkal. De a felelősséget velük szemben sem lehet elodázni.

Aki beszélgetésbe elegyedik katolikus emberrel, szerető féltéssel tegye, az Ige egyedüli tekintélyére alapozva. Az itt következők megismerése után segíthet szembesülnie felebarátjának téveszméivel, egyháza bibliaellenes tanításaival. A cél Isten akarata, „hogyminden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson” (1 Tim 2,4).

És akkor következék az összeállítás, Isten segítségével és az Ő dicsőségére!
Módszerünk a következő lesz:

Egy-egy katolikus sajátosságát vázolunk, értelmezünk, csupán olyan mélységben, ahogy az a köztudatban, illetve egy átlagos, teológiaiag „pallérozatlan” hívó által ismert. Majd a Bibliával összevetve levonjuk a következtetést.

I.) A PÁPASÁG INTÉZMÉNYE

Amennyire tudható, ennek legitimitása – a katolikusok szerint – a Máté 16, 15-19 versekben olvasható párbeszéd Jézus és Péter apostol között. Ugyanis Jézus ezt mondja: „Te Péter vagy és erre a kősziklára építem fel egyházamat.” Merthogy Péter kősziklát jelent – vélik tudni.

Idézzük először a vonatkozó szentírási szakaszt!

„Monda nekik: Ti pedig kinek mondotok engem? Simon Péter pedig felelvén, mondá: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. És felelvén Jézus, monda néki: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg neked, hanem az én mennyei Atyám. De én is mondom néked, hogy te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat, és a Pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat. És néked adom a mennyek országának kulcsát...”

Miről is van itt szó?

- a.) Péter vallástétele
- b.) Krisztus reakciója
- c.) Krisztus kijelentése, megbízása, meghatalmazása

Engedtessék meg egy-két közbevetés!

A Biblia több helyen beszél szimbolikusan Istenről, az Úrról, mint kőszikláról. (pl. 5Móz 32,4; Zsolt 18,3 stb.). Péter (Petrosz, Kéfás) pedig követ, kövecskét jelent, szemben a kősziklával (petra, kéfa).

Már most, ha összerakjuk a „mozaikdarabkákat” – a következő kép rajzolódik ki. Péter apostol vallomástételét (TE VAGY KRISZTUS, AZ ÉLŐ ISTEN FIA) az Úr Jézus megdicséri, mint az Atyától való információt. Következik egy szójáték: „Te kövecske vagy. De azon a kősziklán, ami a hitvallásod, hogy ti. 'Krisztus az élő Isten Fia' – építem fel az egyházat.

Tehát nem azt mondta Jézus: „rajtad, Péteren épül fel az egyház”, hanem az isteni kősziklán, aki a Krisztus. A KÖVECSKÉK HÁZZÁ ÉPÜLNEK A KŐSZIKLÁN

II.) A PAPI REND

A római egyház értelmezésében csak az ő felekezetükben vannak papok, mert az ún. „apostoli successió”, a papi hatalom, ami Krisztustól kezdődően, Péter apostolon át (jog)folytonos a felszentelés és kézrátétel következtében. Ez az aktus az, amit az illetékes megyéspüspök végez. Minden más felekezet csak lelkésszel, pásztorral

rendelkezik, vallja a katolikus klérus: – nem pap abban az értelemben, hogy ez a krisztusi folytonosság meglenne.

Az ősegyház felépítése, szolgálati rendje, a Szentlélek ajándékainak alapján és választás módon (is) ment végbe – de ezt most témánk szempontjából figyelmen kívül hagyhatjuk. A „papság” katolikus értelmezése írásunk következő pontjánál lesz lényeges. Annyit azért itt még érdemes megemlíteni, hogy az Ige a teljes gyülekezetet bizonyos értelemben papnak minősíti:

„Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet megtartásra való nép vagytok.”(1 Pét 2,9).

Nem felesleges talán megemlítenünk: az újszövetségi Szentírásban sehol nem találkozunk klasszikus értelemben vett papi funkcióval, aki áldozatbemutatással képviselné Isten előtt a népet. A különféle szolgálatokban (pásztor, vén, püspök, próféta, stb.) valóban nincs is szükség áldozatbemutatásra, hiszen az Ige szerint egyetlen Főpapunk egyszer s mindenkorra tökéletes áldozatot mutatott be a Golgotán. (vö. Zsidók levél 9.-ik fej.)

Az Ószövetségben az Úr ad megbízást Mózesnek, hogy szentelje pappá Áront és fiait. Az újszövetségi Szentírásban nem kap senki papszentelésre utasítást, megbízást. Az egyetlen Főpapot, Jézus Krisztust az Atya „szenteli fel”, amikor a Megdicsőülés Hegyén kinyilvánítja: „Ez az én szerelmetes Fiam, Őt hallgassátok!” Igen, itt és így pecsételi el az Atya Jézus azon szavait, mikor hat nappal korábban, első ízben jelenti be tanítványainak küldetését; azt, hogy szenvednie és megöletnie kell, de harmadnapra feltámad.

III.) AZ „OLTÁRISZENTSÉG” – A SZENTMISE

A katolikus hierarchiába tartozó klérus mindegyike pap, legyen akár csak káplán (= a plébános alá beosztott, többnyire kezdő lelkész) vagy bíboros, netán pápa.

Mindegyikük naponta miséznek. E ceremóniának központi eleme az ún. „úrfelmutatás – átváltoztatás”. Az utolsó vacsora mintájára a pap kézbe veszi az ostyát, elmondja azt az Igét, amit akkor, ott az Úr Jézus („ez az én testem”) és ezután az Ég felé emelve imádkozik. A kehelyben lévő borral hasonlóan cselekszik („ez az én vérem, az új és örök szövetségé.”) és ezt is felmutatja. Miután az epiklézisben (a Szentlélek „leimádkozását”, „lehozatalát” jelenti az áldozati oltárra) az „átváltás” megtörténik, immáron az ostya Krisztus testévé, a bor Krisztus vérévé lesz – állítják a katolikusok. Ez a „transzszubsztanciáció”.

Többféle aggály adódik.

Nehezen magyarázható, értelmezni se igen lehet az átlényegülés tanát. Úgy tanítják, hogy noha az ostya fizikai valóságában, materiálisan nem változott, lényegi tartalmában mégis Krisztus testévé lett, vagyis a Megváltó maga van benne.

Mindez szolgai módon, szó szerinti értelmezése Jézus szavainak, aminek elutasításához elég csak annyit mondanunk, hogy kannibalizmusra; emberevésre, és vér ivására (mely utóbbit szigorúan tiltja a mózesi törvény) aligha bízta a Mester tanítványait.

Azután. Isten a bálványimádást, illetve személyének kiábrázolását, megmintázását bármilyen formában is történjék az – tiltotta és büntette. Többek közt azért, mert az volt az általános felfogás, hogy akit valamilyen módon le lehet képezni,

afelett hatalmat is lehet gyakorolni, azzal – még ha Isten is, de -- rendelkezni lehet. Ezért is megkérdőjelezhető az a felfogás, hogy liturgikus cselekménye, imádsága következtében a pap a Szentlélek Istent „levonja az oltárra”, mintegy varázsvesszőnek használva???

Ha sikerülne is a „mutatvány”, és Krisztus testévé lenne az ostya, az oltáriszentség imádatát így is, úgy is; tömény bálványimádásnak kell minősítenünk.

A katolikus felfogásban, - miszerint az ostyában Krisztus teste van jelen, és azt meg kell-, meg lehet enni – két bibliai mozzanat ötvöződik. Az egyik, a már említett, „utolsó vacsora”-i Igék. A másik Jézus ezen szavai: „Aki nem eszi az Emberfia testét, nincsen élet abban” (Jn 6, 53)

Utóbbiban nincs szó nincs páskáról, vacsoráról, kenyérről és borról, mint étkezési kellékekről. Jézus az atyák idejét említi, amikor a mennyei manna táplálta őket, és meghaltak, mert az nem tartotta meg őket az örök életre. De Ő, Jézus ugyancsak az égből szállott alá, hogy belőle (értsd: az áldozatából, illetve tanításából) „táplálkozva” elnyerjék az örök életet. Hiszen az 51.-ik versben ez áll: „Én vagyok amaz élő kenyér, amely a Mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké. És az a kenyér, pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok **a világ életéért**”. Vagyis a bűnből való megszabadulásáért **lélek szerint kell Krisztussal „táplálkozni”**. Mert így szólnak Jézus szavai János evangéliumában, kissé arrébb: „ A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet” (6, 63). Teljesen nyilvánvaló, hogy az Úr Jézus által mondott beszéd, tanítás (amint az írott formában, a Bibliában található) az az életet jelentő táplálék, hiszen **„nemcsak kenyérral él az ember”** (a lelke meg végképp nem)!

Mindazok tehát, akik hiszik, hogy meg kell térniük, újjá kell születniük (=Jézus tanítása), s ezért felismerve bűnös, elveszett állapotukat, bűnbánattal elfordulnak az Úr erejében régi életüktől – a kegyelem elfogadása révén veszik az Ige és a testvéri közösség ajándékát, az úrvacsorai jegyeket, és ez örök életre tartja meg őket. Igen, mert a Mennyből alászállott Kenyér feláldozásával a bűn fogságából kiszabadultak, akik kegyelemből tartattak meg; azok, akik Vele közösségben vannak és maradnak.

De honnan származhat ez a gyakorlat, miszerint az istenséget meg kell enni?

„Amikor a spanyol misszionáriusok az Új-világba mentek, csodálkoztak azon, hogy amikor egy vallási szertartást láttak az indiánok között, a papok szétszórtak **egy lisztből készült bálványt és megették a néppel azt mondván nekik, hogy istenség volt...**(Keith Green: „Katolikus krónika”, 9.old.)

Az utolsó vacsorán a Golgotára készülő Krisztus új-szövetséget kötött tanítványai révén, minden Őt követővel, kegyelmi ajánlatát bűnbánattal elfogadóval. Ennek az első úrvacsorának az előképe az ószövetségi páskalakoma, hiszen annak keretén belül, illetve annak folytatásaként hangzanak el a szerzettetési Igék.

Gyönyörű belegondolni, hogy amiként Isten Országában, a Mennyben nincs időtényező, tehát „állandó jelen idő” van, úgy a héber nyelv sem ismeri a múlt időt, csak **folyamatos jelent**. Ezért minden zsidó család páska-ünneplése keretében, a gyerek kérdése és az apa válaszai mentén nem „eljátsszák”, hanem **újra élnek, jelenvalóvá teszik az egyiptomi kivonulás történetét**.

Ugyanígy, ugyanezért szól az Úr Jézus meghagyása: Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Vagyis ez a cél, a lehetőség, a feladat: **minden úrvacsoravétel**

alkalmával újra élhetjük, és éljük is újra (!) Jézus szövetségkötő áldozatát, annak minden háttorzongató szépségével, és minden belőle következő tennivalójával. De ennek semmi köze az ostya miszticizmusához.

IV.) AZ ÜDVÖSSÉG KÉRDÉSE

A katolikusok nem tagadják a Krisztus kereszttáldozatából származó megváltást, mégis hitük szerint csak az üdvözülhet, kinek a jócselekedetei felülmúlják vétkeit. Ide tartozik a „tisztítótűzről” vallott felfogásuk is, ahol a bűnökért való szenvedés juttatja el az elhunytat arra az állapotra, ami a Mennysziget érdemesíti.

Legjobb tudomásom szerint nincs semmilyen „skála”, ami súlyozná a vétkeket, amiből meg lehetne állapítani: ki **még** tisztítótűzre mehet, s ki **már** kárhozatra.

Vagy a teljes bizonytalanságban kell élniük az örök és igaz Bíró ítéletéig? S ugyan mennyivel (méterre? súlyra? darabszámra?) kell meghaladnia a jócselekedeteknek a bűnök mértékét, hogy üdvözülni lehessen? Vagy mindenképp maximum a tisztítótűz jöhet számításba? Hol van ekkor vagy hová lesz az üdvbizonyosság, amiről a Szentírás tanúskodik („Aki hisz a Fiúban, annak örök élete **van**”)?

A katolikus hitértelmezés megkülönböztet **kis és nagy bűnt**. (Ez is befolyásolja a tisztítótűz kialakulását?). A Biblia erről mit sem tud. Ott annyi olvasható:

„A bűn zsoldja a halál”. Tehát minden meg nem bánt bűn kárhozatos. A világi jog szankcióiban mérlegel, mondjuk lopás és gyilkosság közt, de az üdvösség vagy kárhozat tekintetében nincsenek osztályozási lehetőségek. (Mennyivel kevésbé pusztul el az, aki a tengerben már fél méterre a vízszintől megfullad, mint az, aki csak húsz méterrel lejjebb?)

A római egyház tehát számon tart halálos- és bocsánatos bűn kategóriát. Utóbbira nézve nincs gyónási kötelezettség, azt „jóvá lehet tenni valamilyen pozitív cselekedettel.”

Mit mond mindezekkel kapcsolatban Isten Igéje?

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van, Isten ajándék ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Ef 2, 8-9).

Annyira világosan és egyszerűen beszélnek e szavak. **KEGYELEM BŐL**. Vagyis olyan(ok) számára, akik el vannak ítélve (történetesen halálra), akik semmit sem tudnak tenni saját érdekükben, de a Bíró, a Király, az életek Ura **végtelen irgalmából, ajándékozó szeretetéből ad – SEMMIÉRT MINDENT!!!!**

Persze a protestánsok is nagyon jól tudják, hogy az Úr Jézus követői, a keresztyének akkor azok, aminek mondják őket/magukat, ha jellemzik őket az irgalmasság, szolgálatkészség, önzetlen segítőkészség cselekedetei.

Csakhogy **nem ezekből fakad az üdvösség jutalma**. Hanem az isteni fény, az Úr meglátogatásának ereje rádöbbsenti bűnöst, kárhozatos állapotára. Ettől egyrészt megretten, de ugyanakkor kegyelemért esedezve átéli Isten irgalmas, megbocsátó szeretetét is. Megbánva és megutálva addigi életét, az **Úr felé fordul, megtér, Isten újjászüli és megajándékozza Krisztus szabadításával, a hittel megragadható üdvösséggel**. Hálából, és új, természetes énjéből fakadnak **innen kezdve jócselekedeteinek gyümölcsei, amiket az Atya készít el számára, hogy járjon abban**. (vö. Mt 5, 16).

V. MÁRIA ÉS A SZENTEK TISZTELETE

Először is le kell szögeznünk: **mindennemű vallásos tisztelet imádati kategória, ami isteni tilalom alatt áll.**

Ezt olvassuk a Szentírásban: **„Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz. Ne imádd, és ne tiszteld azokat, mert én, az Úr vagyok a te Istened, féltőn szerető Istened vagyok...”** (II. Móz 20, 5-6).

Úgy gondolom, elég egyértelmű: se Jézus-szíve, se Mária szobor. Aki ilyeneket tisztel, az Isten helyén másnak hódol. Utálja és megbünteti az Úr.

Isten egyedüli. Nincs más. Ő nem egyike az isteneknek. Ezért „dicsőségét más-nak nem adja.” Nem is osztozkodik. Képtelenség lenne. Teljesen kézenfekvő így az Úr Jézus kizárólagosságát tükröző szava is:

„Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam.” Ez kizár mindenféle párbeszéd, közös megegyezés lehetőségét a világvallásokkal, hiszen akinek nem egyedül Krisztus az Út (mint ahogyan Ő állítja magáról), az nem Istenhez, az Atyához érkezik.

Hasonlóan, sok helyütt beszél arról a **direkt kapcsolatról**, ami a keresztényeket kell, hogy jellemezze az Úrral. Említhetjük a szőlőtő és szőlővessző példáját, vagy Pál apostol szavait: „Benne élünk és mozgunk”, stb.

Mégis, a katolikus egyház számára **Jézus anyja, Mária társmegváltó, sőt Istenanya jelzőket kapott.**

Jelentősége vetekszik (ha meg nem haladja némelyeknél) Krisztussal. Gondoljunk csak a **Magyarok Nagymatyája** című szoborra!

Talán éppen a közelmúltban elhunyt pápa alkotta meg azt a szlogent, és esetleg a protestánsok kifogásaira, amik Isten, illetve Jézus kizárólagosságát forszírozták – amely így hangzik:

„Márián át Jézushoz!” Csak hát ez belemagyarázás, az Ige-ellenes gyakorlat mentegetése. Mi szükség kerülőútra, mikor **„a legrövidebb út az egyenes”**. Ezt még a hitetlenek is tudják, akik alapfokon ismerik a fizikát.

Sem életében, sem halála után nem ruházta fel Jézus édesanyját mennyei erővel. Nem szánt neki különleges szerepet az anyaságán túl. Sőt, amikor érte jön testvéreivel hogy hazavigye (mert az a hír járta, hogy Jézus megháborodott), akkor így szól: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim? Mindaz, aki hallja és cselekszi az Atya akaratát, az nekem anyám, fittestvérem és nőtestvérem.”

De hát a Mária-jelenések – vethetné ellene bárki – **azok talán csak igazolják Jézus anyjának különleges és kiemelkedő helyét az egyháztörténelemben!?** Fatima, Lourdes, Garabandall, Medjougorje – ezek nem elég meggyőzőek? A csodák, amik ezekhez a kegyhelyekhez fűződnek, és független, pártatlan, sőt hitetlen orvosok hivatalosan is igazolják tagadhatatlanok! Akkor mi lehet a probléma?

A legtöbb ember általában hiszékeny. Gondoljunk a horoszkópok elterjedésre, a népi vallásosságra, amik babonák. A jelenésekben részesülő Mária-hódolatát könnyen meglovagolta a Sátán. A Nagy Imitátor igen könnyen utánozza az isteni csodákat. Gyógyít is, ha kell, imára is buzdít, ha kell - lényeg, hogy mindez, ne Istent dicsőítse. Máriát sokkal inkább, mint Istent, hiszen itt egyáltalán nincs arról szó, hogy **„a családban marad, nem számít”**. Nem, mert Isten a dicsőségét másnak nem adja.

A Mária kultusz gyakorlatához tartozik a májusi litánia és az októberi rózsafüzér ájtatosság. Már ebből is látszik a személy fontossága, ami Istenével igencsak vetekszik, hiszen egy-egy hónap minden napján összegyűlni, imádkozni Máriához, mégiscsak meglepő, hiszen talán az adventi „rorate” misék kivételével nem jönnek össze nap, nap után Jézus nevében.

A vég nélkülinek tetsző Üdvözlégyek gépies mormolása a pogány imamalmokra emlékeztet, és figyelmen kívül hagyja az Úr Jézus felszólítását:

„...amikor imádkoztok, ne legyetek sokbeszédűek, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.”

Apropó Üdvözlégy. Túl azon, hogy **valakit imádni, vagy valakihez imádkozni** az Ige értelmezése szerint csaknem azonos – különösen, ha arra gondolunk, hogy imakérést teljesíteni **kizárólag Isten kompetenciája** – a Mária imádság szövegével is van némi bökkenő. Így kezdődik ugyanis:

„Üdvözlégy Mária, **„kegyelemmel teljes”** Ezzel szemben a Bibliában ez áll: „kegyelembe **fogadott.**”

Vajon miért volt szükség erre a „kis módosításra”? Azért, hogy a Mária dogmák ne legyenek önellentmondásosak. A katolikusok úgy tartják, hogy Isten kiválasztó kegyelme a „Szeplőtelen Szület” kiemelte, megőrizte a bűntől. De ez ellentmond a Biblia tudósításának.

A Márk 3, 21 arról tudósít, hogy bajok lehettek Jézus anyja hitével is, hiszen híre ment, hogy megzavarodott a fia és többi gyermekének segítségével haza akarta vinni Jézust. Ez a vers ama „szent hagyományt” is cáfolja, miszerint Mária „örökké szent szűz” maradt.

Egyébként, aki a rózsafüzért speciálisan katolikus „kelléknek” gondolná, az téved.

Idézet Eddie és Alice Smith: „Szellemi háztakarítás” c. könyve 58-59.-ik oldaláról:

„...A mohamedánok is már évszázadok óta használnak egy gyöngysort, amely 33, 66 vagy 99 gyöngyszemből áll, és Allah neveinek a számlálására szolgál. Marco Polo a 13. században meglepődött, amikor látta, hogy Malabár királya az imái számlálására egy drágakövekből álló rózsafüzért használt. Xavier Szent Ferenc társaival együtt hasonló meglepetésben részesült, amikor azt látta, hogy a japán buddhisták is használnak hasonló rózsafüzéreket. Kr.e. 800 körül a föníciaiak körében is használtak rózsafüzérre emlékeztető, kör alakú gyöngysort Astarte, az anyaisten imáadására.”

Nemcsak Máriát, de igen sok más, földi halandót is „szentté” avatott a római egyház, illetve az éppen illetékes pápa. Ezt is el kell utasítanunk. Lehetnek példaértékű életek (Pál apostol is elmondta, mert elmondhatta okkal és joggal: „legyetek az én követőim, amint én a Krisztusé!”, de a **koronát, a szentnek minősítést** csak Isten adhatja.

Lehetne még az ún. „szenthagyományt” is vesézgetni, amik vagy kiegészíteni próbálják Isten Igéjét, vagy éppenséggel nagyvonalúan ellentmondanak annak.

Az Ószövetség idején is szívesen építettek be a hitéletbe a farizeusok és írástudók **hagyományokat**. Az Úr Jézus kifogásolta is erősen:

„Az Isten parancsolatját szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelkezéseit tartsátok meg.”

Ha a „szenthagyomány” belesimul a Szentírásba – felesleges duplázás. Ha ellentétes azzal – akkor azért vetendő el, mert „bárki, aki hozzátesz, vagy elvesz e prófétálásnak beszédéből, Isten csapásai sújtják”(vö. Jel 22, 19).

De említhetjük a Galata levél 1,8-at is, ahol Pál apostol átkot mond mindazokra (legyen az angyal, vagy akár ő maga is), akik **más evangéliumot próbálnának hirdetni**, mint amit már meghirdettek.

Hogy ebből a kevert szellemiségből testületileg kijöjjenek, vajmi kevés az esély, mert ahogy Keith Green megállapítja: „egy tévedhetetlen egyház képtelen bűnbánatot tartani.”

Van egy olyan szimbólum, ami a keresztyén világban egyedül a katolikusokat jellemzi, ez pedig a feszület, azaz a kereszttel a magfeszített Jézussal. (most tekintsünk el attól, hogy ez is isteni paranccsal ellenkezik – nevezetesen a kiábrázolási tilalommal).

Ezekben a napokban olvasom a fentebb hivatkozott Eddie és Alice könyvét és félelmetes aktualitása van. A szerző Istentől kap figyelmeztetést:

„A keresztre feszítés nem az evangélium lényege. Az evangélium lényege az üres sír. Csak olvasd el újra az Újszövetségben szereplő prédikációkat! (...) Jézus nemcsak hogy nincs már a kereszten – NINCS MÁR A SÍRBEN SEM! Ő egy élő Meg-váltó, nem pedig egy halott Megváltó! Az evangélium központi kérdése nem a kereszt, hanem a sír. (...)

A szívemben megtörtén döbbentem rá, hogy azokat a nemzeteket, amelyek figyelmük középpontjába helyezték a feszületet, a rajta függő halott és tehetetlen Jézussal, a legnehezebb elérni Jézus Krisztus evangéliumával.” (60-61.old.).

Ám az is nagy baj lenne, és a „bűnbánatra képtelenséget” még meg is erősítené, ha az a tendencia folytatódna a protestánsok részéről a katolikusokkal szemben, ami manapság egyre jellemzőbb. Ez szinte egy felejthető botlásra degradálja le a reformációt és a nagy, mosolygós „szeretet-léggörű” egymásra találásban csak egy lépés-re van attól, hogy bocsánatot kérjen Lutherért...

Testvéreink-e tehát a katolikusok? Ha annak a református lelkésznek adnánk meg a válaszolási lehetőséget, aki TV műsorvezetőként a mohamedánokat is annak mondta – bizonyosan igen lenne a válasz.

Csak hát nem a mi nagylelkűségünkön, bősívűségünkön múlik ennek vállalása.

Ahogy az Úr Jézus mondta: **„Aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem, nőtestvérem és az én anyám”** (Mk 3, 35).

Jelen tanulmányunk azt bizonyítja, hogy a katolikus tantételek nagy része szöges ellentétben áll az Igével. Tehát nem az Atya akaratát cselekszik, azzal éppenhogy konfrontálnak. Fájó szívvel bár, de meg kell állapítanunk: **a protestánsoknak nem lehetnek testvérei a katolikusok, mert olyan Isten nincs, akit ők imádnak!**

Aki látta II.János Pál pápa temetését, beszámolt róla, hogy a szertartás részeként az elhunyt mellkasán egy nyitott Biblia volt. A TV riporter a szél jelenlétét égi üzenetként a Szentlélek lapozásának mondta. És **a Szentírás bezáródott!!**

Számomra Isten üzenete egyértelmű: visszatér az eredeti állapotokra és nem vállal közösséget a római katolikus egyházzal...

2005. 04.26 – 05.04

Mihálovics Zoltán